

Mộng tình Bói Cá và hạnh phúc khi choàng tỉnh

VQH

Kể ra thì cũng hơi tẻ nhị, vì chuyện này nó là đời tư. Nhưng mà thôi, trăm năm tỏ lộ một lần, cũng phải tới lúc thôi.

Ấy là khi Bói Cá tư tưởng tới tình thâm thiệp với cô nàng Cánh Mơ ở góc ao làng bên, tới mức phát ốm nếu không có lúc nào trong ngày liệng qua cái làng bên ấy. Ngài chờ ngó mấy lát tới bùn rùn chân cẳng, chờ tới khi cô nàng gấp xong miếng cá, ghéch mỏ lên ra dáng đã thấy, mới chịu liệng về. Kể cả đối cũng hóa no.

Cô Cánh Mơ này có gì mà khiến ngài Bói Cá uy nghi, nghiêm nghị, vốn hay ra vẻ suy tư lung lăm, mê đắm tới tương tư như gàn dở thế?

Có chứ. Đê mà kể ra có mà viết nhiều tiểu thuyết chưa chắc đã cạn. Này nhé, cùng là họ nhà bói cá với nhau, mà sao cái mỏ lại nhỏ nhắn duyên dáng thế chứ. Mắt tinh tường, nhưng long lanh có giọt, chứ nào có quạu như gã Cú hay vằn đỏ bực dọc kinh niên như lão Chim Lợn. Thân hình mong manh, đúng kiểu “mình hạc xương mai” thế mà còn nguyên sự dũng mãnh khi quặp mỏ cắp con diếc 3 lạng lên cành. Nhưng gì thì gì cũng phải nói tới bộ cánh thần tiên, mang lại cho nàng cái danh hoa khô Cánh Mơ. Bộ cánh, mà đúng ra là toàn thể người nàng, là một bức tranh kỳ ảo, một sự trêu ngươi của tạo hóa bằng màu sắc, đường nét, chấm, vệt, mảng... Chỉ có thể thốt lên: Toàn mỹ, là thật hay là giả đây!

Bao thế sao ngài chẳng tự giác quăng hết cái vẻ uy nghi, trầm tư tỏ tả đi mà xây mộng tình cho được?!

Trưa này, ngài vẫn vợ đã nhiều ngày rồi, ngài tương tư ngâm ngợi vài vần thơ, sâu phát nẫu:

Có một nghìn đêm tôi chiêm bao

Ba đêm nay khóc với mưa rào... [1]

... Ấy vậy mà trời đất đáp lại nguyện ước ngài sao đó, Cánh Mơ lại bay liệng qua cửa hang của ngài ở bờ ao lộn xộn bên này chứ! Tín hiệu tốt rồi, ngài mừng quýnh, chỉ kịp vợ con diéc béo nhất, chừng gần 4 lạng chứ nào ít, cấp nó lên lao theo nàng, cốt định dâng nàng làm quà bày tỏ tâm tình, phòng khi cạn chữ. (Thực phẩm có chức năng truyền tải thông tin, khoa học bầu vậy.)

Vừa còng lưng vác con diéc, loạng choạng lao theo Cánh Mơ tung tăng bay lượn, màu sắc lung linh thấp thoáng, huyền ảo như trong tiên cảnh, Bói Cá tùm tùm cười lảm nhảm câu nhạc chế của bọn trẻ trâu:

Em ơi, nếu mộng không vào thì... đình.

Rồi cười, nghĩ: “Đình ở đây là con diéc chứ còn gì nữa”. Suýt rớt cả con diéc... may còn kịp khép mỏ.

Càng lúc cuộc bay lượn mộng tình càng dữ dội. Cánh Mơ cứ lên cao mãi, sức trẻ thanh xuân, cuốn theo chiều gió, dài nắng, xoắn tít thò lò... Tuổi tác Bói Cá bắt đầu khiến ngài hỏn hển hụt hơi. Nhưng dịp may này sao có thể phí, dù chỉ một giây gần giai nhân. Ngài cố rướn, gân cơ gồng đập 110% công suất đình. Rồi cũng bùng, rồi cũng giảm... Vẫn còn chấp chới cạnh Cánh Mơ là mẫn nguyện mà. Đôi khi, ngài chợt nghĩ: Vút được thằng diéc này đi, chắc sẽ bền dai hơn. Nhưng rồi lại tự trách, đây là cái đình sẽ đóng cho mộng thành. Nên lại gồng tiếp...

Cứ thế Cánh Mơ thì tung tăng, còn ngài thì lữ đừ bám đất, lác lư như sắp rụng, lâu lâu thằng diéc nó quẫy, Bói Cá đảo liệng tựa trực thăng trúng đạn (nhưng không có khói). Rồi lại gồng lên gắng gượng, chò tới lúc ổn định trật tự. Trong đầu ngài đã lờn vờn khởi sinh suy nghĩ hết sức tệ hại: “Bao giờ cuộc lượn bay mộng tình này kết thúc nhi...” Ngài lại vội dập tắt suy nghĩ để toàn tâm lượn tiếp... Có vẻ như trật tự và sức vóc sắp hồi phục.

Bỗng đâu vang lên một tiếng rít ghê rợn, chói tai. Ngài hoa mắt, tối sầm, lại bị bồi thêm cơn gió độc, nên rớt thẳng đứng từ trời cao, thấy bóng Cánh Mơ xa dần, bé dần, rồi biến mất. Rồi, roành một nhất, Bói Cá đập thẳng xuống đất lộn vài vòng, vũ trụ đảo điên. Mở được mắt ra thấy mình nằm lăn trên bãi cỏ, cách đó chẳng mấy một gã rắn gớm ghiếc đang thềm thường trườn tới. Gã vừa đớp trượt Bói Cá, đang khản tương tiến đến sửa sai.

Hiểu ngay sự tình, Bói Cá hết sức bình sinh lao vọt lên tránh bộ răng hăm hè sắp mỏ. Túc tốc phi thật xa ra nơi an toàn. Ngài không thấy có con diéc nào cả, và chợt nhận ra sự thật: Mộng tình vẫn chỉ là giấc mộng. Ngài vừa có giấc mơ trưa thật đẹp, và tiếng rít thẳng rần làm ngài giật mình rớt xuống đất. May sao cái sự roi của ngài cũng ngoài dự báo của gã, nên mới đớp trượt, và ngài kịp tỉnh mộng thoát thân.

Ngày sau, bài học triết lý sâu sắc ở đời ngài truyền thụ chỉ ngắn gọn thế này:

— Không gì sánh nổi hạnh phúc tột cùng khi tỉnh mộng mà thoát chết!

